Ką reiškia pajusti Kūrėją dar šiame gyvenime? Ar tai reiškia, kad aš galėsiu pajausti Jo skonį, išgirsiu, pamatysiu Jį, t.y. pajusiu Jį savo penkiais jutimo organais? Juk parašyta: „Paragaukite ir pajausite, koks nuostabus Kūrėjas“. Tai ką gi reiškia „Jį paragauti ir pajausti“?

Mūsų pasaulyje mes viską galime paragauti (patirti), pajausti savo penkiomis juslėmis. Per jas mes gauname informaciją. Akys – rega, ausys – klausa, nosis – uoslė, pirštai – lytėjimas, liežuvis – skonis. Ir tai viskas.

Į mūsų vidinį kompiuterį patenka informacija, ten ji apdorojama, ir mes gauname tam tikrą pasaulio paveikslą. Mes turime tarsi mažą projektorių, pateikiantį ekrane pasaulio vaizdą, kurį regime.

Taip mes jaučiame pasaulį. Tačiau yra dar vienas jutimo organas, vadinamas *kli* (indas) arba siela. Ji jaučia taip pat, kaip ir mūsų penki įgimti jutimo organai.

Mūsų juslės tokios, kad jų vidinių virpesių dažniai sutampa su išorinių virpesių dažniais ir todėl jos jaučia išorę. Pavyzdžiui, reaguojama į tam tikro dažnio regimąsias, girdimąsias bangas, uoslės, lytėjimo, skonio receptoriai reaguoja į tam tikrą dažnį.

Šie dažniai ir mano juslės sutvarkyti taip, kad būtų galima suderinti vidinį pojūtį, t.y. vidinį dažnį, savo vidinę savybę su išoriniais parametrais.

Tas pats ir sieloje: jeigu ji savo savybes, savo vidinį dažnį sulygina su išorės dažniu, tai pajaučia, kas vyksta išorėje, ir tai perduodama į žmogaus „projektorių“, kuris jam nupiešia tam tikrą vaizdą.

Koks gi skirtumas? Šiame pasaulyje mes gimėme su jau paruoštomis vidinėmis savybėmis. Šios vidinės savybės, svyravimai iš anksto nustatyti, todėl automatiškai atsiranda pojūtis, kad esame šiame pasaulyje, jis įeina į mus per penkis jutimo organus.

O sieloje – ne. Mes turime save „suderinti“. Mes turime išsiugdyti tą dažnį, kuris atitiks išorinį dažnį, o jis mumyse ugdomas palaipsniui. Iš pradžių žemi dažniai, po to vis aukštesni ir aukštesni, ir taip iki begalybės.

Kitaip tariant, didžiausias dažnis, kurį gali sukurti mano siela, – tai mano savybė, ir priklausomai nuo šio dažnio, aš galėsiu pajusti visą vaizdą. Savaime suprantama, aš negalėsiu aprėpti vaizdo, didesnio nei leidžia mano maksimali savybė, didesnio nei pats aukščiausias mano dažnis.

Visiškai įmanoma, jog egzistuoja dar kažkokia erdvė, bet aš jos nepajusiu, kaip savo penkiais jutimo organais nejaučiu didelės pasaulio dalies, kurią savo uosle užuodžia šunys, savo rega mato ereliai, girdi delfinai ir kiti gyvūnai. Aš nejaučiu tokių pasaulėdaros erdvių.

Visiškai tas pats ir dvasiniuose pasauliuose: aš nepajusiu jokios kitos pasaulėdaros dalies, o tik

tą, prie kurios galėsiu priderinti savo šeštąjį jutimo organą.

Maksimaliai jį priderinti, kiek tik leidžia mano galimybės, yra mano užduotis ir tai daryti mane verčia gamta.

Gamta sukūrė mane su penkiais jutimo organais. Ji man juos davė, kad galėčiau egzistuoti šiandien. O šeštasis jutimo organas manyje yra „užuomazgos“ būsenos, kad gyvendamas jį išvystyčiau ir teisingai panaudočiau.

Jeigu imu derinti šį jutimo organą, tai reiškia, kad aš pradedu dirbti dvasinį darbą. Ir dėl to po truputį imu jausti kažkokius virpesius.

Štai aš juos jaučiu: plius-minus, plius-minus, ir šie pliusai-minusai, šie svyravimai palaipsniui iš išorės derina mano vidų.

Visi tie pokyčiai išorinėje, tarsi mano juntamoje erdvėje veikia mane ir teigiamai, ir neigiamai, aš randu didesnes galimybes keisti, pritaikyti save platesnės erdvės jautimui.

Gamta ar Kūrėjas (o tai vienas ir tas pats) verčia mus maksimaliai išvystyti šį jutimo organą. Ir tai yra žmogaus užduotis. Kai mes jį maksimaliai išvystysime – tai vadinasi „galutiniu ištaisymu“ (*gmar tikun*) – galėsime apčiuopti išorinę erdvę, kuri vadinasi Kūrėju.

Kodėl Kūrėju? Nes būtent šią pasaulėdaros erdvę Jis sukūrė. Ir mane – tik kaip organą Jį jausti. Tai kas gi tada žmogus? Paprasčiausiai jaučiantis Kūrėją. Ir visa gamta, gamtos dėsnis, kuris egzistuoja šioje pasaulėdaroje, vadinasi Kūrėju. Ir Jis priverčia žmogų visiškai atskleisti Jį, apglėbti Jį.

Būtent tai ir reiškia: „Paragaukite ir pajausite, koks nuostabus yra Kūrėjas!“. Kitaip tariant, visiškai atverkite savo jausmus, kad pajustumėte visos pasaulėdaros skonį.

Kodėl kalbama apie skonį? Todėl, kad tai pats natūraliausias, pats primityviausias žmogaus receptorius. Jūs matote, kaip kūdikis viską, kas tik jam bepakliūtų, iš karto deda į burną. Kodėl? Taip jis lengviausiai, geriausiai, tiesiogiai susipažįsta su kiekvienu daiktu. Jis dar nesupranta, ką mato, bet iškart, net nematydamas, kiša burnon. Ir tai žinodami kabalistai sako: „Paragaukite ir pajausite!“

Be to, omenyje turimas darbas su ekranu, nes ekranas yra *pe de roš* (galvos burnoje), dvasinio *parcufo* galvoje, dėl to ir sakoma – paragaukite. Ir dar dėl to, kad šviesa, kuri įeina per *pe de roš*, per šį ekraną į vidų, vadinama *taamim* – „skoniais“.

Todėl – paragaukite, paimkite į save, perleiskite per šį savo jutimo organą Aukščiausiąją šviesą ir, priklausomai nuo savo ekrano, priklausomai nuo to, kiek yra pritaikytas jūsų šeštasis jutimo

organas išorei, gaukite į savo vidų Kūrėjo Šviesą. Tai ir yra  Kūrėjas, vidinė šviesa, kurią mes suvokiame, jaučiame.